

UCHWAŁA

Dnia 18 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)
Ławnik SN Jolanta Jarząbek

Protokolant Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu jawnym w dniu 12 stycznia 2023 r., z udziałem SSN J. M. - obrońcy SSO w W. P. G., SSO M. L. – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych oraz M. R. - przedstawiciela organizacji społecznej – Stowarzyszenia W.,
zażaleń obrońców SSO P. G. na uchwałę Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt I DO 14/21, w przedmiocie zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych i obniżenia mu wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia

podjął uchwałę:

1. stwierdzając niezasadność zarządzenia nr [...] Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 września 2021 r. w sprawie zarządzenia natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych SSO P.G., jak również niezasadność zaskarżonej uchwały i zawieszenia SSO P.G. w czynnościach służbowych oraz obniżenia jego wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia, uchyla zaskarżoną uchwałę;
2. umarza postępowanie sądowe w kwestii kontroli zarządzenia nr [...] Prezesa Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 września 2021 r. oraz w przedmiocie zawieszenia SSO P.G. w czynnościach służbowych i obniżenia mu wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia.

3. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 6 września 2021 r. sędzia Sądu Okręgowego w W. P.G. sporządził pismo skierowane do Prezesa Sądu Okręgowego w W/ dotyczące wyznaczenia go przez narzędzie informatyczne SLPS do rozpoznania sprawy o sygn. akt XII K 71/21 w trzyosobowym składzie z SSO M.T. oraz SSO S.Z. W tym piśmie oświadczył, że odmawia „orzekania w jednym składzie z osobą (S.Z.), której powołanie na urząd sędziego Sądu Okręgowego w W. dotknięte jest zasadniczą i nieusuwalną wadą w postaci braku wniosku uprawnionego i wskazanego w Konstytucji RP organu w postaci Krajowej Rady Sądownictwa. Udział w składzie Sądu sędziego S. Z. skutkować będzie w oczywisty sposób wystąpieniem bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439 par. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania karnego w postaci brania udziału w wydaniu orzeczenia przez osobę nieuprawnioną do orzekania” (k. 8 - 9 akt ASDo 4/21). Uzasadniając swoje stanowisko SSO P. G. powołał się m.in. na postanowienia Konstytucji RP, treść ślubowania sędziowskiego, orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie *Reczkowicz p. Polsce* oraz orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (k. 9-16 akt ASDo 4/21).

Zarządzeniem nr [...] Prezesa Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 września 2021 r. w sprawie zarządzenia natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych SSO P.G., na podstawie art. 130 § 1 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j.: Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.; dalej: „u.s.p.”) zarządzono natychmiastową przerwę w czynnościach służbowych Sędziego Sądu Okręgowego P.G. na okres miesiąca od dnia wydania tego zarządzenia, z uwagi na istotne interesy służby oraz powagę sądu, w związku z prowadzonymi przez rzecznika dyscyplinarnego w stosunku do sędziego czynnościami wyjaśniającymi oraz faktem, że odmówił on orzekania i nie wypełnił swoich obowiązków służbowych w dniu 13 września 2021 r. Zarządzono także poinformowanie sądu dyscyplinarnego o wydaniu ww. zarządzenia.

Na skutek przesłania przez Wiceprezesa Sądu Okręgowego w W. odpisu zarządzenia nr [...] do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w

Warszawie, postanowieniem z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt ASDo 4/21, Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę SSO P.G. do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2021 r., sygn. akt RDSP.8011.9.2021, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych wszczął postępowanie i przedstawił sędziemu P.G. zarzuty popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 3 i 5 u.s.p. o to, że:

- w dniu 6 września 2021 r., w W., jako funkcjonariusz publiczny, sędzia – członek składu orzekającego w sprawie o sygn. akt XII K 71/21 Sądu Okręgowego w W., przekraczając swoje uprawnienia, podjął działania kwestionujące istnienie stosunku służbowego sędziego Sądu Okręgowego w W. S.Z., skuteczność jego powołania i umocowanie konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej, jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa, poprzez sporządzenie na piśmie i przedstawienie Prezesowi Sądu Okręgowego w W. oświadczenia o odmowie wykonania czynności orzeczniczych w jednym składzie z sędzią S.Z., w oparciu tylko o kwestionowanie istnienia stosunku służbowego sędziego S.Z., skuteczności jego powołania i umocowania konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, wyczerpując również znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego z art. 231 § 1 k.k., to jest przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 3 u.s.p.,
- 13 września 2021 r. w W., jako funkcjonariusz publiczny, sędzia – członek składu orzekającego w sprawie o sygn. akt XII K 71/21 Sądu Okręgowego w W., przekraczając swoje uprawnienia, podjął działania kwestionujące istnienie stosunku służbowego sędziego Sądu Okręgowego w W. S.Z., skuteczność jego powołania i umocowanie konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa, poprzez niestawienie się na wyznaczonym terminie rozprawy i niewykonanie czynności orzeczniczych w jednym składzie z sędzią S.Z., w oparciu tylko o kwestionowanie istnienia stosunku służbowego sędziego S.Z., skuteczności jego powołania i umocowania konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania

wymiaru sprawiedliwości, wyczerpując również znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego z art. 231 § 1 k.k., to jest przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 3 u.s.p.

Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego uchwałą z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt I DO 14/21, zawiesiła P.G. – sędziego Sądu Okręgowego w W. w czynnościach służbowych (pkt 1) i obniżyła wysokość jego wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia o 40% (pkt 2). Jako podstawę prawną uchwały wskazano art. 130 § 3 u.s.p. i art. 129 § 3 u.s.p. oraz art. 132 u.s.p.

Zażalenia na powyższą uchwałę złożyli obrońcy SSO P.G. – jedno wspólne zażalenie: SSN J. M. i SSN P. P. oraz drugie - adw. M. J.. Obrońcy – SSN J. M. i SSN P.P. zaskarżyli ww. uchwałę w całości i zarzucili „rażące naruszenie prawa, tj.: 1/ naruszenie przepisu art. 91 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej - Konwencji) oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i orzekanie w przedmiotowej sprawie, pomimo, iż Izba Dyscyplinarna nie jest sądem w rozumieniu art. 130 § 3 u.s.p. w zw. z art. 110 § 1 pkt 1 b u.s.p., a zatem nie ma atrybutu niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą, co prowadzi także do naruszenia art. 180 ust. 2 Konstytucji RP i stanowi czynność wadliwą, pozbawiającą obwinionego prawa do sądu w pierwszej instancji;

zaś na wypadek nieuwzględnienia tego zarzutu:

2/ rażące naruszenie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. poprzez niewyłączenie się przez dwóch sędziów pełniących czynności w ramach Izby Dyscyplinarnej, od podejmowania czynności urzędowych w tym organie (pozbawionym statusu sądu), chociaż kwestia stanowiąca podstawę oceny zachowań sędziego SO P. G. w postępowaniu z art. 130 § 1 i 3 u.s.p. dotyczyła w istocie odmowy brania przez niego udziału w składzie takiego sądu (Sądu Okręgowego w W.), który byłby dotknięty wadą rażącego naruszenia prawa krajowego, polegającego na orzekaniu w składzie tego sądu sędziego, który otrzymał akt powołania na stanowisko sędziego (art. 179 Konstytucji RP), na skutek wniosku Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), a więc

podmiot, który nie stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sądów - nie spełnia więc wymogu z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP, co mogło skutkować wysokim ryzykiem naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji, czemu obwiniony sędzia chciał zapobiec, działając w ramach art. 91 ust. 2 Konstytucji RP, a w identycznej sytuacji prawnej pozostają SSN K.W. i SSN J.W., czym naruszyli zasadę bezstronności, skoro w ten sam sposób zostali powołani na stanowiska sędziowskie (*nemo iudex in causa sua*),

3/ rażące naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 Konwencji poprzez pominięcie stanu prawnego wynikającego z art. 6 ust. 1 Konwencji, standardu wyłożonego w prawomocnym wyroku *Reczkowicz przeciwko Polsce*, i niedostrzeżenie, że standard niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą wymaga podjęcia określonych działań, tak aby nie doszło do jego naruszenia (art. 91 ust. 2 Konstytucji RP), a zachowanie sędziego G. zmierzało do realizacji tego standardu;

4/ rażące naruszenie przepisu art. 130 ust. 1 u.s.p. - poprzez uznanie, że:

> zachowania sędziego P. G. związane z czynnościami przygotowawczymi do rozpoznania konkretnych spraw w ramach sądu, którego skład był dotknięty - w ocenie prawnej sędziego G. - naruszeniem prawa krajowego, potwierdzonym zresztą w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz orzeczeniach TSUE i ETPC, stanowią czyn wymagający odsunięcia go od obowiązków służbowych z uwagi na powagę sądu lub istotne interesy służby, w sytuacji gdy przepis ten może dotyczyć takiego czynu sędziego, który przekreślałby realne prawo stron do sądu i nie był związany z konkretnymi postępowaniami (wyrok TK w sprawie K 45/07);

> przepis ten może być środkiem represji, a przez to sposobem wywierania wpływu na czynności orzecznicze w sposób niebezpieczny dla stron, albowiem mogących prowadzić do naruszenia standardu rzetelnego procesu w aspekcie prawa stron do niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą;

5/ naruszenie art. 6 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1 i ust. 3 lit. b Konwencji w zw. z art. 128 u.s.p. i art. 131 § 1 u.s.p. poprzez niezawiadomienie sędziego Sądu Okręgowego P.G. o terminie i miejscu posiedzenia, podczas gdy o tym posiedzeniu był powiadomiony rzecznik dyscyplinarny - przez co pozbawiono go obrony materialnej i formalnej, nawet uniemożliwiając zgłoszenie wniosków formalnych, procesowych

(np. wyłączenie sędziego) oraz przedstawienia swojego stanowiska co do możliwości dalszego zawieszenia, pomimo przekroczenia terminu z art. 130 § 3 u.s.p., a nadto, stanowiska co do meritum zarzutów, przez pryzmat których nastąpiło zawieszenie go od orzekania;

6/ naruszenie przepisu art. 130 § 3 u.s.p. poprzez wydanie uchwały na podstawie art. 130 § 3 u.s.p. po upływie 30 dni od dnia zarządzenia przerwy w czynnościach służbowych, w sytuacji, gdy przepis ten określa termin nieprzekraczalny, a brak jest innego trybu w tym postępowaniu do podjęcia takiej uchwały (nie może być równolegle stosowany tryb z art. 129 § 1 u.s.p.)”.

Obrońcy wniesli o „uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy sądowi dyscyplinarnemu w celu podjęcia decyzji o umorzeniu postępowania na podstawie art. 130 § 3 u.s.p.”.

Adw. M. J. również zaskarżył ww. uchwałę w całości. Obrońca podniósł następujące zarzuty:

„obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1) naruszenie art. 91 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej jako „EKPC”), art. 19 ust. 1 akapit 2 Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”), art. 47 Karty Praw Podstawowych („KPP”) oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez orzekanie w przedmiocie zawieszenia sędziego, pomimo iż Izba Dyscyplinarna nie jest sądem w rozumieniu art. 130 § 3 u.s.p. w zw. z art. 110 § 1 pkt 1 lit. b u.s.p., a zatem nie była organem właściwym do przeprowadzenia czynności wskazanych w art. 130 § 3 u.s.p.;

2) naruszenie art. 131 u.s.p., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., a także art. 6 ust. 1 i ust. 3 lit. b EKPC polegające na uniemożliwieniu obwinionemu wzięcia udziału w posiedzeniu, na którym podjęto zaskarżaną uchwałę poprzez niezawiadomienie go o terminie i miejscu posiedzenia;

obrazę prawa materialnego, tj.:

3) naruszenie art. 130 § 3 u.s.p. w związku z art. 107 § 1 u.s.p. w związku z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP poprzez uznanie, iż zachowanie Skarżącego stanowi delikt dyscyplinarny w rozumieniu art. 107 § 1 u.s.p., tj. błędne uznanie, że zachowanie to wypełnia znamiona deliktu dyscyplinarnego, w sytuacji w której przepis ustawy

stanowiący podstawę tego deliktu dyscyplinarnego powinien zostać pominięty, z uwagi na jego oczywistą sprzeczność z Konstytucją, prawem UE, a także ze względu na zawieszenie jego stosowania na podstawie postanowienia Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 14 lipca 2021 r., C-204/21 R, a ponadto wobec tego, iż zachowanie Skarżącego nie było szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy, jednocześnie wypełniało przesłanki zastosowania kontratypu wyłączającego odpowiedzialność dyscyplinarną (stan wyższej konieczności), jak i wobec faktu, że - wskutek istotnych wątpliwości, co do zgodności art. 107 § 1 pkt 3 u.s.p. z Konstytucją, prawem UE i EKPC - nie został w niniejszej sprawie spełniony warunek *nullum crimen sine lege certa* (tj. warunek dostatecznej określoności deliktu dyscyplinarnego)".

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o „uchylenie uchwały w całości i umorzenie postępowania przez sąd odwoławczy”.

Pismem z dnia 19 września 2022 r. obrońca sędziego P.G. – adw. M. J. złożył wniosek o przekazanie niniejszej sprawy według właściwości do Izby Karnej Sądu Najwyższego na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. (pkt 1), względnie o przekazanie niniejszej sprawy do Izby Karnej Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. (pkt 2), a w każdym przypadku o wyłączenie od rozpoznania tej sprawy SSN W. K. ze względu na istnienie okoliczności wywołującej uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w tej sprawie (pkt 3) oraz o wyłączenie grupy sędziów niewyznaczonych do rozpoznania tej sprawy (pkt 4 i 5), a także o nieprzekazywanie przedmiotowego wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (pkt 6), oraz o nieprzekazywanie przedmiotowego wniosku do rozpoznania składowi sędziowskiemu z udziałem innych osób powołanych przez Prezydenta RP na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego „na wniosek NeoKRS” (pkt 7).

Na posiedzeniu w dniu 20 września 2022 r. Sąd Najwyższy postanowił, że nie istnieją przeszkody prawne, które uniemożliwiłyby rozpoznanie sprawy sędziego SSO P.G. w przedmiocie zażaleń w składzie orzekającym obejmującym sędziów tymczasowo delegowanych do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, mimo iż 17 września 2022 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej podjął decyzję o wyznaczeniu 11 sędziów Sądu Najwyższego do orzekania w tej Izbie na okres 5 lat.

Jednocześnie Sąd Najwyższy odroczył posiedzenie do czasu rozpoznania wniosków zawartych w piśmie z dnia 19 września 2022 r.

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2022 r. Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku obrońcy o uznanie się przez Izbę Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego za sąd niewłaściwy do rozpoznania sprawy o sygn. akt II ZZ 4/22 i przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. Izbie Karnej Sądu Najwyższego (sprawa o sygn. akt II ZO 60/22).

Wniosek o wyłączenie SSN W.K. od rozpoznania sprawy został zarejestrowany pod sygn. akt II ZO 61/20. Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2023 r. Sąd Najwyższy odroczył rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego i przekazał Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia następujące zagadnienie prawne w trybie art. 441 § 1 k.p.k.: „Czy brak doręczenia sędziemu Sądowi Najwyższemu postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wyznaczeniu go do orzekania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej powoduje, że nie rozpoczęła się w stosunku do niego kadencja, o której mowa w art. 22b § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r. poz. 1904 ze zm.), umożliwiającą podejmowanie czynności procesowych w tej Izbie?”

Pismem z dnia 10 stycznia 2023 r. obrońca SSO P.G., adw. M.J. wniósł o odroczenie posiedzenia wyznaczonego na dzień 12 stycznia 2023 r. wskazując na niemożność stawiennictwa jego, jak również drugiego obrońcy - SSO K. M. - na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2023 r. z powodu wcześniej zaplanowanych obowiązków. Ponadto obrońca argumentował m.in., że trwające prace nad nowelizacją ustawy o Sądzie Najwyższym być może doprowadzą do zniwelowania wątpliwości ustrojowych, które obecnie dotyczą Izby Odpowiedzialności Zawodowej SN. Wskazał także na konieczność uprzedniego rozpoznania wniosku o wyłączenie SSN W. K.

Na posiedzeniu dnia 12 stycznia 2023 r., po wysłuchaniu stron Sąd Najwyższy zdecydował o nieuwzględnieniu wniosku obrońcy z dnia 10 stycznia 2023 r. Obecny na posiedzeniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych SSO M. L. wnioskował o nieuwzględnienie zażaleń obrońców SSO P.G. i utrzymanie zaskarżonej uchwały w mocy, natomiast trzeci obrońca sędziego – SSN J.M. zmodyfikował wniosek końcowy zażalenia złożonego

wspólnie przez niego i drugiego obrońcę - SSN P. P. Wniósł mianowicie o uznanie zaskarżonej uchwały za nieistniejącą i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenia obrońców SSO P.G. są zasadne. W rezultacie, uwzględniając je należało postąpić zgodnie z wnioskiem jednego z zażaleń i uchylić zaskarżoną uchwałę umarzając jednocześnie postępowanie sądowe w sprawie kontroli zarządzenia nr [...] Prezesa Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 września 2021 r. „w sprawie zarządzenia natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych SSO P.G.”. Konieczność umorzenia tego postępowania nie zwalniała jednak Sądu Najwyższego od dokonania oceny zasadności zarządzenia nr [...], jak również późniejszego zawieszenia SSO P.G. w czynnościach służbowych i obniżenia jego wynagrodzenia, co nastąpiło w punkcie 1 uchwały.

Mają rację obrońcy SSO P.G. argumentując, że do zarządzenia przerwy w czynnościach służbowych sędziego doszło na skutek rażącego naruszenia art. 130 § 1 u.s.p. (zarzut 4 zażalenia obrońców: SSN J. M. i SSN P.P.).

Zgodnie z art. 130 § 1 u.s.p., zarządzenie natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych sędziego jest dopuszczalne jedynie w razie zatrzymania sędziego z powodu schwywania go na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa umyślnego albo jeżeli ze względu na rodzaj czynu dokonanego przez sędziego powaga sądu lub istotne interesy służby wymagają natychmiastowego odsunięcia go od wykonywania obowiązków służbowych. Decyzję o natychmiastowej przerwie w czynnościach służbowych sędziego może wydać prezes sądu albo Minister Sprawiedliwości, przy czym przerwa ta może trwać aż do czasu wydania uchwały przez sąd dyscyplinarny, jednak nie dłużej niż miesiąc.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 15 stycznia 2009 r. (K 45/07, OTK – A 2009, z. 1, poz. 3, pkt 3 uzasadnienia) Trybunał Konstytucyjny określił procedurę z art. 130 § 1 u.s.p. mianem „awaryjnej” i jednoznacznie stwierdził, że druga z przesłanek zarządzenia natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych sędziego (pierwsza jest skorelowana z sytuacją zatrzymania sędziego na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa umyślnego) dotyczy kwestii „pozamerytorycznych, niezwiązanych z konkretnymi postępowaniami, jakie dany sędzia prowadzi”. „Czyn”

sędziego, o którym mowa w art. 130 § 1 u.s.p., ma być przy tym o takim kalibrze jakościowym, który przekreślałby realne prawo stron do sądu (por. punkt 3.3. uzasadnienia wyroku TK w sprawie K 45/07). Z praktyki orzeczniczej należy wywodzić, że takim czynem może być np. prowadzenie posiedzenia lub rozprawy w stanie wskazującym na spożycie alkoholu (por. uchwała Sądu Najwyższego z 1 kwietnia 2009 r., SNO 23/09) czy prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2010 r., SNO 18/10).

Za czyn godzący w powagę sądu lub istotne interesy służby w rozumieniu art. 130 § 1 u.s.p. nie może być uznane zachowanie sędziego polegające na rozważeniu prawidłowości składu orzekającego, w którym ma zasiadać w konkretnej sprawie. Przeprowadzenie takiej oceny przez pryzmat standardów wynikających z orzecznictwa organów sądowych, działających na podstawie ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych, w rezultacie którego sędzia dochodzi do wniosku, że przystępując do orzekania spowoduje wydanie orzeczenia dotkniętego istotną wadą prawną a sąd orzekający z jego udziałem nie zapewni stronom prawa do sądu niezależnego, niezawisłego, ustanowionego ustawą, w żadnym razie nie może być uznane za powodujące potrzebę przerwania czynności służbowych sędziego. Jeżeli skutkiem takiego rozważenia jest powstrzymanie się od orzekania w konkretnej sprawie i wskazanie powodów takiej decyzji na piśmie prezesowi sądu, to nie można twierdzić, że działanie sędziego godzi w powagę sądu lub istotne interesy służby. Wręcz przeciwnie, jeżeli decyzja o powstrzymaniu się od zasiadania w składzie orzekającym ma swoje obiektywne uzasadnienie w orzecznictwie sądów europejskich, to działanie sędziego należy ocenić jako przejaw troski o zachowanie powagi sądu i ochronę istotnych interesów służby. Powagę sądu buduje a nie burzy działanie zapobiegające wydaniu orzeczenia, które następnie może być uznane za naruszające prawo strony do sądu niezależnego, niezawisłego, ustanowionego ustawą.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy trzeba podkreślić, że działanie SSO P.G. nie może być uznane za dotyczące kwestii „pozamerytorycznych, niezwiązanych z konkretnymi postępowaniami, jakie dany sędzia prowadzi”, a tylko wówczas i po spełnieniu dodatkowych przesłanek,

w myśl orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mogłoby stanowić podstawę zarządzenia natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych sędziego.

Niezależnie od tego podkreślenia wymaga w jakim otoczeniu normatywnych SSO P.G. odmówił orzekania w konkretnej sprawie z sędzią sądu powszechnego powołanym do tego sądu w procedurze z udziałem Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). SSO Piotr Gąciarek złożył swoje oświadczenie Prezesowi Sądu Okręgowego dnia 6 września 2021 r. w sytuacji, gdy w lipcu 2021 r. zapadły dwa istotne orzeczenia sądów europejskich dotyczące Polski. Dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie *Reczkowicz p. Polsce* (skarga nr 43447/19) Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: „ETPCz”) stwierdził, że Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego orzekając w sprawie skarżącej nie stanowiła „sądu ustanowionego ustawą” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji. Jednocześnie jako istotny powód swego stanowiska ETPCz wskazał, że rekomendacja kandydatów na sędziów do Izby Dyscyplinarnej, która jest warunkiem koniecznym powołania kandydata przez Prezydenta RP na sędziego – została powierzona Krajowej Radzie Sądownictwa, czyli organowi, „który nie zapewnia wystarczającej gwarancji niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej”. W rezultacie ETPCz stwierdził, że „procedura powoływania sędziów, która – jak w niniejszej sprawie – uwidacznia nadmierny wpływ władzy ustawodawczej i wykonawczej na powoływanie sędziów, jest *per se* niezgodna z art. 6 ust. 1 Konwencji i jako taka stanowi fundamentalną nieprawidłowość wpływającą negatywnie na cały proces i zagrażającą legitymacji sądu złożonego z tak powołanych sędziów”. Trybunał uznał te uchybienia procedury powoływania sędziów za tak poważne, że naruszały samą istotę prawa do „sądu ustanowionego ustawą” (por. pkt 276 i 277 wyroku w sprawie *Reczkowicz p. Polsce*). Jednoznaczne wskazanie w tym wyroku na wadliwość procesu powoływania sędziów przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa o składzie osobowym ukształtowanym nowelizacją z 2017 r., chociaż odnosiło się bezpośrednio do sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, to jednak mogło obiektywnie wspierać stanowisko, że także powołanie na stanowisko sędziego sądu powszechnego przy udziale tak ukształtowanej KRS może powodować, że sąd

z udziałem takiego sędziego nie stanowi „sądu ustanowionego ustawą” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji. SSO P. G. w swoim oświadczeniu z dnia 6 września 2021 r. wprost powołał się na wyrok ETPCz w sprawie *Reczkowicz p. Polsce* jako jeden z powodów, dla których uznał zasiadanie w składzie orzekającym z SSO P.Z. za zagrożenie dla prawa stron do „sądu ustanowionego ustawą” (k. 13 akt ASDo 4/21)

Wspomniane otoczenie normatywne, w którym swoje działanie podjął SSO P. G., kształtowało również postanowienie Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 r. (*Komisja Europejska p. Rzeczypospolitej Polskiej*, C-204/21 R, ECLI:EU:C:2021:593), w którym Trybunał zobowiązał Rzeczpospolitą Polską m.in.: do „zawieszenia stosowania przepisów art. 107 § 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw i art. 72 § 1 pkt 1–3 ustawy o Sądzie Najwyższym, w zmienionym brzmieniu, zezwalających na pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów za badanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej”. Postanowieniem tym wyraźnie wyłączono możliwość uznania za delikt dyscyplinarny zachowań opisanych w art. 107 § 1 pkt 2 i 3 u.s.p., tj.: „działań lub zaniechań mogących uniemożliwić lub istotnie utrudnić funkcjonowanie organu wymiaru sprawiedliwości” oraz „działań kwestionujących istnienie stosunku służbowego sędziego, skuteczność powołania sędziego, lub umocowanie konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej”. SSO P.G. w oświadczeniu z dnia 6 września 2021 r. powołał się na to orzeczenie, jak również kilka innych judykatów Trybunału Sprawiedliwości UE dotyczących nowej procedury powoływania sędziów przy udziale KRS ukształtowanej przepisami nowelizacji z grudnia 2017 r.

Mając na względzie powyższe okoliczności, zarządzenie przerwy w czynnościach służbowych SSO P.G. należało uznać za niezasadne. Trzeba stanowczo podkreślić, że prezes sądu uprawniony do zarządzenia takiej przerwy na podstawie art. 130 § 1 u.s.p. nie może w żadnym razie wkraczać w swobodę

orzeczniczą sędziego ani w decyzje podejmowane na przedpolu orzekania, dotyczące konkretnej sprawy i stanowiące wynik analizy obowiązującego prawa dokonanej przez sędziego. Prezes sądu, jak też Minister Sprawiedliwości, może użyć tego instrumentu jedynie w ostateczności, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań chroniących powagę sądu. Raz jeszcze trzeba podkreślić, że do takich sytuacji należy uniemożliwienie wyjścia na salę rozpraw i orzekania przez sędziego znajdującego się pod wpływem alkoholu czy środków odurzających lub substancji psychotropowych, czy też z innych powodów przejawiającego zachowania, które mogą doprowadzić do naruszenia powagi sądu.

Z tych samych powodów co przytoczone powyżej, należało uznać za bezzasadne zawieszenie SSO P.G. w czynnościach służbowych i obniżenie jego wynagrodzenia o 40 % na czas trwania zawieszenia, dokonane zaskarżoną uchwałą Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2021 r.

Niezależnie od tego należy podkreślić, że z powodu upływu terminu określonego w art. 130 § 3 u.s.p. wydanie tej uchwały nastąpiło z rażącym naruszeniem tego przepisu. Mają rację obrońcy, że jedyną możliwością było wydanie uchwały o umorzeniu postępowania w przedmiocie zawieszenia sędziego, ewentualnie stwierdzenie, że zarządzenie natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych sędziego było zasadne lub niezasadne, ale bez możliwości zawieszenia sędziego. Zgodnie z art. 130 § 3 u.s.p. dokonanie kontroli merytorycznej zarządzenia Prezesa Sądu Okręgowego w W. mogło nastąpić jedynie – *verba legis* - „niezwłocznie, nie później niż przed upływem terminu, na który przerwa została zarządzona”, czyli nie później niż w terminie miesiąca od rozpoczęcia przerwy w czynnościach służbowych SSO P.G. Tymczasem zaskarżona uchwała została wydana po upływie tego stanowczego terminu, zatem z rażącym naruszeniem art. 130 § 3 u.s.p. Trzeba zauważyć, że zaskarżona uchwała została wydana „na podstawie art. 130 § 3 i art. 129 § 3 oraz art. 132” u.s.p., zatem wyraźnie wskazano, że do jej wydania doszło w trybie kontroli zarządzenia o natychmiastowej przerwie w czynnościach służbowych sędziego a nie w trybie przewidzianym dla wniosku o zawieszenie sędziego w związku z przedstawieniem mu zarzutu popełnienia deliktu

dyscyplinarnego. Jak zasadnie argumentują obrońcy SSO P.G., jedynie w razie zastosowania w tej sprawie art. 129 § 1 u.s.p. i tylko w tym trybie można byłoby wydać uchwałę zawieszającą sędziego w czynnościach po upływie miesięcznego okresu przerwy w czynnościach, zarządzonej na podstawie art. 130 § 1 u.s.p. Pogląd o stanowczym charakterze terminu przewidzianego w art. 130 § 3 u.s.p. został potwierdzony w licznych orzeczeniach a Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w całości ten pogląd podziela (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2022 r., I ZZ 7/22; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2022 r., II ZZ 5/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2022 r., I ZZ 9/22).

Zasadne okazały się także zarzuty sformułowane w obu zażaleniach, wskazujące na naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 i ust. 3 lit. b Konwencji w zw. z art. 128 u.s.p. i art. 131 § 1 u.s.p. polegające na niezawiadomieniu SSO P.G. o terminie i miejscu posiedzenia w sytuacji, gdy o tym posiedzeniu został zawiadomiony rzecznik dyscyplinarny. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że SSN Jacek Wygoda zarządził, aby o terminie posiedzenia zaplanowanego na dzień 24 listopada 2021 r. zawiadomić Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych – sędziego M.L. i jednocześnie zdecydował o niezawiadamianiu o tym posiedzeniu SSO P.G. (zarządzenie z dnia 23 listopada 2021 r., sygn. I DO 14/21, tom I, k. 9 akt II ZZ 4/22).

Zgodnie z art. 130 § 3 u.s.p. *in fine* sąd dyscyplinarny zawiadamia sędziego o posiedzeniu, jeżeli uzna to za celowe. Nie pozostawia wątpliwości, że takie uregulowanie kwestii zawiadomienia sędziego o posiedzeniu jest uwarunkowane stosunkowo krótkim, stanowczym terminem do dokonania sądowej kontroli zarządzenia natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych sędziego. Jeżeli jednak sąd dyscyplinarny orzeka już po tym terminie, traci na znaczeniu usprawiedliwienie odstąpienia od zawiadomienia sędziego, odwołujące się do potrzeby niezwłocznego procedowania. W każdym jednak razie sąd dyscyplinarny powinien uczynić zadość standardowi rzetelnego postępowania. Ten zaś wymaga respektowania zasady równości stron procesowych, stanowiącej istotny element rzetelności każdego postępowania sądowego (por. m.in. wyrok Wielkiej Izby ETPCz z dnia 8 listopada 2018 r., *Ramos Nunes de Carvalho e Sá p. Portugalii*, skargi nr

W uzasadnieniu wyroku w sprawie K 45/07 Trybunał Konstytucyjny wskazał, że istotnym argumentem przemawiającym za uznaniem zgodności tego przepisu z art. 180 ust. 2 Konstytucji RP jest to, iż decyzja o przerwie w czynnościach służbowych sędziego, zbliżona w swoich skutkach do decyzji o zawieszeniu sędziego w czynnościach służbowych, podlega obowiązkowej, szybkiej, lecz następczej kontroli przez sąd dyscyplinarny, który może podtrzymać stanowisko Ministra Sprawiedliwości lub prezesa sądu lub uchylić zarządzenie o przerwie w wykonywaniu czynności. Z uzasadnienia wyroku TK należy wnioskować, że istnienie „obowiązkowej i szybkiej” sądowej kontroli decyzji Ministra Sprawiedliwości lub prezesa sądu było wręcz warunkiem stwierdzenia zgodności tego przepisu z Konstytucją. Trzeba bowiem przypomnieć, że art. 180 ust. 2 Konstytucji dopuszcza zawieszenie sędziego w urzędowaniu jedynie na mocy orzeczenia sądu. Pozbawienie sędziego sądowej kontroli zarządzenia wydanego w trybie art. 130 § 1 u.s.p., które, jak słusznie podkreślił TK, w swych skutkach jest zbliżone do zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych, prowadziłoby wprost do naruszenia standardu konstytucyjnego. Wobec tego za słuszne należy uznać stanowisko wyrażone w doktrynie już w 2005 r., przed wydaniem przez TK wyroku w sprawie K 45/07, że „upływ miesiąca od daty wydania zarządzenia nie zwalnia sądu dyscyplinarnego od obowiązku dokonania kontroli zasadności przedstawionego zarządzenia. Oczywiście w takim przypadku sąd dyscyplinarny uznając zarządzenie za niezasadne nie może orzec o uchyleniu tego zarządzenia, ale ogranicza się do stwierdzenia jego niezasadności (por. W. Koziół, W. Koziół, W. Koziół).

Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów. Komentarz, Oficyna Wydawnicza MS, Warszawa 2005, s. 151). Taki pogląd znajduje odzwierciedlenie także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., SNO 22/09; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2022 r., I ZZ 9/22).

Niezależnie od tego, że Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego wydała zaskarżoną uchwałę po upływie terminu stanowczego wskazanego dla tej czynności w art. 130 § 3 u.s.p., to dodatkowo przystąpiła do orzekania pomimo jednoznacznego stanowiska Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wyrażonego we wspomnianym już wyroku *Reczkowicz p. Polsce*, że nie jest „sądem ustanowionym ustawą” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji. Co więcej, Izba Dyscyplinarna wydała zaskarżoną uchwałę pomijając wyrok TSUE w sprawie C-91/19 (*Komisja p. Polsce*, ECLI:EU:C:2021:596), który dotyczył m.in. oceny niezależności Izby Dyscyplinarnej jako organu sądowego. W tym wyroku Trybunał powtórzył argumentację wynikającą z wcześniejszego wyroku w sprawie A.K. z dnia 19 listopada 2019 r. (połączone sprawy C-585/18, C-624/18 i C-625/18, ECLI:EU:C:2019:982) i stwierdził, że „nie gwarantując niezależności i bezstronności Izby Dyscyplinarnej, która ma rozpoznawać w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym sprawy dyscyplinarne sędziów Sądu Najwyższego, a także – w zależności od przypadku – albo w postępowaniu odwoławczym, albo w pierwszej i w drugiej instancji sprawy dyscyplinarne sędziów sądów powszechnych, oraz godząc w ten sposób w niezawisłość tych sędziów, i to, co więcej, za cenę osłabienia ochrony wartości państwa prawnego w tym państwie członkowskim w rozumieniu orzecznictwa Trybunału przypomnianego w pkt 51 niniejszego wyroku, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 19 ust. 1 akapit pierwszy TUE” (pkt 113 wyroku).

Ponadto, co trzeba ponownie przypomnieć, Izba Dyscyplinarna nie wzięła pod uwagę postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 r. (*Komisja Europejska p. Rzeczypospolitej Polskiej*, C-204/21 R, ECLI:EU:C:2021:593), mocą którego doszło do zawieszenia stosowania art. 107 § 1 pkt 1 i 2 u.s.p. w ówczesnym brzmieniu.

Z tych wszystkich względów zaskarżona uchwała jest dotknięta istotną wadą prawną jako wydana przez organ, który, zgodnie z orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Sądu Najwyższego nie gwarantował prawa do sądu niezależnego, niezawisłego, bezstronnego, ustanowionego ustawą (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [Wielka Izba] z dnia 19 listopada 2019 r., *A.K. i in. (niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego)*, połączone sprawy C-585/18, C-624/18 i C-625/18, ECLI:EU:C:2019:982; postanowienie Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 r., *Komisja Europejska p. Rzeczypospolitej Polskiej*, C-204/21 R, ECLI:EU:C:2021:593; wyrok Trybunału Sprawiedliwości [Wielka Izba] z dnia 15 lipca 2021 r., *Komisja Europejska p. Rzeczypospolitej Polskiej*, C-791/19, ECLI:EU:C:2021:596; wyrok ETPCz z dnia 22 lipca 2021 r., *Reczkowicz p. Polsce*, skarga nr 43447/19; wyrok ETPCz z dnia 6 października 2022 r., *Juszczyszyn p. Polsce*, skarga nr 35599/20 - prawomocny od dnia 30 stycznia 2023 r.; por. także postanowienia Sądu Najwyższego, w których wznowiono postępowania kasacyjne zakończone rozstrzygnięciami Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego i przekazano kasacje do ponownego rozpoznania Izbie Odpowiedzialności Zawodowej: postanowienia z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 oraz I KO 80/21; postanowienia z dnia 15 września 2022 r., I KO 75/21 i I KO 77/21).

Orzeczenia wydane przez taki organ powinny być usuwane z systemu prawa, co jednoznacznie potwierdził ustawodawca nowelizując ustawę o Sądzie Najwyższym (por. ustawa z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2022 r., poz. 1259; dalej powoływana jako „ustawa nowelizująca”) i wprowadzając zarówno konieczność „rozpatrzenia” z urzędu orzeczonego przez Izbę Dyscyplinarną zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych, i to na pierwszym posiedzeniu w danej sprawie, jak i możliwość wzruszenia, na wniosek sędziego, każdej prawomocnej uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli została wydana z udziałem sędziego Izby Dyscyplinarnej (odpowiednio: art. 9 i 18 ustawy nowelizującej).

Toteż, także z tego powodu należało uchylić zaskarżoną uchwałę. Sąd Najwyższy nie podzielił jednak stanowiska zgłoszonego przez obrońcę SSO P.G. na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2023 r., który modyfikując swój wniosek zawarty w zażaleniu wniósł o uznanie zaskarżonej uchwały za nieistniejącą.

Sąd Najwyższy dostrzega wyrażony w orzecznictwie pogląd wskazujący na możliwość potraktowania orzeczeń Izby Dyscyplinarnej jako nieistniejących (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2022 r., I KZP 7/22). Jednocześnie stwierdza, że w orzecznictwie Izby Karnej Sądu Najwyższego przeważa pogląd, iż orzeczenia te istnieją, natomiast jako dotknięte istotną wadą prawą powinny być uchylone a postępowanie, które doprowadziło do ich wydania powinno być powtórzone (por. przywołane już postanowienia Sądu Najwyższego, w których wznowiono postępowania kasacyjne zakończone rozstrzygnięciami Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego i przekazano kasacje do ponownego rozpoznania Izbie Odpowiedzialności Zawodowej: postanowienia z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 oraz I KO 80/21; postanowienia z dnia 15 września 2022 r., I KO 75/21 i I KO 77/21). Sąd Najwyższy przychyli się do tego właśnie poglądu. Uznanie zaskarżonej uchwały za nieistniejącą powodowałoby konieczność przyjęcia, że w tej sprawie, rozpoznając zażalenie na orzeczenie nieistniejące, Sąd Najwyższy orzeka w pierwszej instancji. Tym samym nie byłoby konieczności uchylenia wadliwej, zaskarżonej uchwały, skoro nie istnieje, zaś niniejsza uchwała z dnia 18 stycznia 2023 r., korzystna dla SSO P.G., byłaby wydana w pierwszej instancji. Pomimo niejednoznacznej redakcji art. 131 § 4 u.s.p., należy przyjąć, że skoro rzecznikowi dyscyplinarnemu przysługuje zażalenie na uchwałę o uchyleniu zarządzenia o przerwie w wykonywaniu czynności (taka może zapaść tylko przed terminem, o którym mowa w art. 130 § 3 u.s.p.), to przysługuje mu też zażalenie na uchwałę kontrolującą zarządzenie o przerwie, stwierdzającą niezasadność zarządzenia natychmiastowej przerwy w czynnościach służbowych sędziego i umarzającą postępowanie. Wobec tego, mając na względzie stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych wyrażone na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2023 r., można przypuszczać, że w razie orzekania w tej sprawie przez Sąd Najwyższy pierwszoinstancyjnie, doszłoby do zaskarżenia wydanej uchwały na niekorzyść SSO P.G. Tymczasem uchylenie zaskarżonej

uchwały i umorzenie postępowania, przy jednoczesnym stwierdzeniu niezasadności zarządzenia przerwy i późniejszego zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych oraz obniżenia jego wynagrodzenia, jest rozstrzygnięciem korzystnym dla SSO P.G. a zarazem kończy prawomocnie długotrwałe postępowanie sądowe w tej sprawie, zainicjowane w październiku 2021 r. (sprawa I DO 14/21 została zarejestrowana w Sądzie Najwyższym dnia 22 października 2021 r.).

Mając na względzie powyższe argumenty, Sąd Najwyższy zdecydował o uchyleniu zaskarżonej uchwały po stwierdzeniu jej niezasadności, jak również niezasadności poprzedzającego ją zarządzenia Prezesa Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 września 2021 r. (zarządzenie nr [...]), i umorzył postępowanie sądowe w tej sprawie, zaś jego kosztami obciążył Skarb Państwa.